

вото за постройка на канала, през революцията той остава без служба, но благодарение на пенсията, определена му от „Opera comique“, той прекарва живота си без да изпада в голъма нужда. Известно време е бил инспекторъ въ консерваторията, но дава оставката си, чувствувайки се неподготвенъ теоретически за този постъ. Отъ десетъ опери на М. („Измамениятъ съдия“, „Не се сътилъ никакъ“, „Царътъ и фермиерътъ“, „Звучащиятъ островъ“, „Бъглицътъ“, „Добре използваната среща“, „Хубавата Арсена“ и др.) — най-голъмъ успѣхъ е имала „Феликсъ“ или „Намѣреното дете“, следъ което престава съвсемъ да пише. Надаренъ съ голъма мелодическа изобретателностъ и необикновено чувство за театралностъ, М. създава ценни творения въ областта на комическата опера, на която той, въ Франция, е единъ отъ първосъздателитъ.

Монстръ, фр. *monstre* = голъмъ, грандиозенъ. М.-концерти се наричатъ такива, въ които участвуватъ голъмъ брой, необикновено много изпълнители, като напр. дадения презъ 1869 въ Бостонъ концертъ, въ който сж участвували 10,000 пѣвци и 1,000 инструменталисти.

Монтаняна, Доменико — Montagnana, Domenico — майсторъ-строителъ на цигулки отъ Кремона, въ първата половина на XVIII в. — ученикъ на Страдивари. Особно високо се ценятъ виолитъ и виолончелитъ на М. Често негови инструменти сж били продавани подъ чуждо име — най-често на Гварнери, Бергонци и др.

Монтеверди, Клаудио — Monteverdi, Claudio — великъ компонистъ, единъ отъ създателитъ на новия музикаленъ стилъ, род. 15 май 1567 въ Кремона, умр. 29 ноемв. 1643 въ Венеция, ученикъ по композиция на Маркъ Антонио Инженери, пѣвецъ и виолитъ въ двора на херцога отъ Мантуа, после неговъ капелмайсторъ, 1613 — такъвъ на „Св. Марко“ въ Венеция, до края на живота си. Още въ първитъ си творби — мадригали, канцонети и др. — М., синтезирайки постиженията на времето, показва бележитъ на едно новаторство въ областта на хармонията — на първа линия чрезъ

напускането на църковнитъ гласове и употрѣбата на съвременитъ *dur* и *mol* тоналности, свободно въвеждане на дисонанси, (доминантъ септимовъ акордъ и др.). Истинската голъма заслуга на М. е въ

Клаудио Монтеверди

областта на музикалната драма, където създаденото отъ него прави цѣла епоха. 1607—08 се явяватъ първитъ две негови опери: „Орфео“ и „Ариана“ — предвещаващи му голъми успѣхи — последвани отъ цѣла редица, въ които той отива далеко отъ онова, що бѣха създали флоретинцитъ въ областта на музикалната драма — съ нейната еднообразна м. лодия, имаща за основа Григорианското пѣние, сухата декламация и съвсемъ беденъ съпроводъ. М. създава една сърдечностъ и разнообразие въ пѣвческата частъ, употрѣбвайки ариозото, и обръща особно внимание на инструменталната — съпроводътъ, който той обогатява съ употрѣбата на повече инструменти, придавайки имъ известенъ индивидуаленъ характеръ — изобщо създава, въ едри черти, бележитъ на „патетичния оперенъ стилъ“. Чрезъ намекването и набелязването на признацитъ на една инструментация въ съпровода, М.